



De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Polyeucto martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

cuiusdam reliquæ, sic cum omni honore collocatæ, decimo sexto videlicet Calendas Apriles, quum sexto Idus Ianuarias migrasset ad Dominum. Multi non solum ex Italia, sed Illyrico etiam atque Epiro, ad id ostentum domo profecti. Medici omnes, & præsertim Gerardus Veronensis, medicus ætate nostra omnium nobilissimus, qui cum in hac ægritudine visitauit, naturæ nulla vi fieri posse testati sunt, præsertim cum putrida febris laborasset. Diffusus enim per venas putridus & corruptus humor, corruerit necesse fuit reliquum corpus: vt impossibile penitus extiterit, absente calore naturali, vel paruum aliquid temporis integrum incorruptumq; manere. Quantum igitur, quamq; admirabile spectaculum fuerit, aliorum sit iudicium. Nam si beatissimo Bernardo honori datum est, vt dandum erat, quod corpus eius triduo inhumatum subsisteret: quid Laurentio nostro tribuendum, qui tot dies & penè menses integer & incorruptus euasit? Mota ciuitas tantæ rei miraculo, dare operam voluit, nè eiusmodi ornamento, vel primi scilicet, vel sanctissimi patriarchæ reliquijs, patriarchalis ecclesia spoliaretur. Hoc facto relatū in memoriam illud beatissimi Martini Turonensis episcopi: qui quum apud Condatensem Pictaunorum urbem diem obiisset, & Pictaui, apud quos obiisset, retinere vellent: Turonenses autem repeterent proprium antistitem, tandiū in contentione res illa versata est, donèc à Turonensibus furto sublatus, propriæ ecclesiæ restitueretur. Quæ autem miracula deinceps acciderint, quæq; accidant quotidie, ad sepulcrū illud diuinam opem poscentibus, ea non aggredi fatiū existimaui: quippe quæ innumerabilia sunt. Inquirentur fortassis aliquando diligentius ab ijs, quorum sicuti auctoritas maior est & officium solennius, ita vix crediderim fieri posse, vt tanti luminis splendorem Deus iacere diutiū in tenebris patiatur.

Miracula
ereberrima
ad eius se-
pulcrum.

CERTAMEN SANCTI MARTYRIS

POLYEUCTI, AVTHORE SIMEONE

Metaphrasæ.

IANVAR. 9.
Beda & Vfu-
ardus hunc
habent Idi-
bus Febru-
arij.



Nearchus
& Poly-
euctus milites
amicissimi.

Test vlla alia pulcherrima narratio, pulcherrima quoque est narratio admirabilis martyris Polyuucti. Nam cum utilitate, magna quoque est coniuncta iucunditas. Huius autem rei potest ea non falsam testem adducere experientiam. Dicatur ergo, & à nobis in medium proferatur pijs Deique amantibus auditoribus, vobis quoque pro viribus quæ vestra sunt afferentibus, aures orationi attentas exhibentibus, promptumque & alacrem animum præbentibus narrationi.

Tempore Imperatorum Decij & Valeriani, erat quidam Nearchus & Polyuuctus, studio quidem milites, amicitia autem ita inter se deuincti, vt longè magis, quàm si inter eos intercessisset sanguinis & cognationis necessitudo, summo suū inuicem desiderio & insigni concordia ac consensione coniuncti essent eorum animi, & vterque in alterius corpore se putaret viuere & spirare. Erat autem Nearchus quidem Christianus & fidelis, pietateq; ac vera religione perfectus. Egregius autem Polyuuctus, gentilis quidem religione, & veritatis luce nondum illuminatus, alioqui se Christianum accurate conseruans, & omni virtute exornans: & erat quidem olea frugifera, hoc autem solum ei deerat, quod nondum erat in domo Dei. Quoniam autem Decius ille & Valerianus non rectè vtebantur imperio, nec eum, qui illud eis dederat, agnoscere & colere volebant, immò verò manum impiam & cum Deo pugnantē, in ipsum erexerant: & non solum eum negabant, sed omnes quoque subiectos scriptis edictis incitabant, & omnibus modis arcebant à Dei cognitione: & deos pro dolor falsos & vanos, in veri Dei locum constituebant, & illos colere & adorare cogebant, qui minùs habent sensus, quàm lapides & statua.

Quoniam ergo hæc ita habebant, & proposita erant supplicia & præmia: ijs quidem qui parebant, honores, dona, & pecuniæ: ijs autem, qui non parebant, minæ, poenæ, & vltimum malum mors: amico rimuit Nearchus, & putauit hoc esse tempus, quod effecturum esset, vt dissensio in religione, eorum quoque dissolueret amicitiam. Hæc cum in ani-

DE S. POLYEUCTO MARTYRE.

195

in animo haberet & apud se versaret, apertè ostendebat se cruciari animo, magnisque agitari fluctibus, & occultè desere amicum. Præstantissimus autem Polyuctus cum videret sic se habere amicum, pungi que aculeis doloris, & qui verbis explicari nequeunt, gemitibus conari leuare magnam animi ægritudinem, & vestigia lachrymarum indicare oculis: amicè ad eum accedens interrogat, & causam quærît discere, cur ita se habeat. Nam ipse quoque nihilominus dolebat, cum eum videret sic affectum, qui erat eiusdem cum eo animi. Ille autem volebat quidem dicere, & significabat se nihil posse celare amicum: esse autem aliquam causam, propter quam, etiamsi velit dicere, necesse habeat tacere, & amici consolationem hac in re minimè consequi. Cum autem valdè diuinus vrgeret Polyuctus, & postularet vt ei secretum aperirer, & ei exprobraret contemptum amicitie, & mutatam affectionem, Nunquid, dicens, aliquid offendimus? Quanam in re tibi molesti fuimus? Quanam res tam dira & tam atrox facta est, vt Polyuctum tuum à venia arceas?

Cruciatur
Nearchus
Polyucti
errore.

Hæc cum diceret & animo angeretur, non ferens Nearchus, oculos suffusus lachrymis, & profundo suspirio internam cordis flammam significans: Cum, inquit, ô amicissime, nostræ confessionis & dilectionis apud me cogito separationem, necesse quoque habeo animum abrumperè. Hæc postquam ille audiit, corde grauissimè perculsus, Quomodò hæc, inquit, Nearchè, quomodò? & cur hæc verba dicis præter spem? & videntiam hæc erit nobis separatio, quam statuimus ne mortem quidem posse nobis facere? Hoc est, inquit, ô amicissime, quod me propemodum suffocat, & ipsum comprimit spiritum & animam, quoniam hæc, quam dixi, separatio est nobis humana morte validior & grauior. Cum autem nondum, quid sibi vellet oratio, intelligeret Polyuctus: statim surgens, & amicum complexus, & ei ita vt eum tenebat, ardentissimè circumfusus: Sed dic, inquit, mihi, ô Nearchè, dic apertè, & explica quemadmodum hæc sit futura separatio. Non enim fero amplius hoc minimè amicum silentium. Sin minùs, videbis iam tuum Polyuctum in terra iacentem mortuum & exanimem. Atque videbatur quidem Nearchus velle dicere, sed victus ab animi perturbatione, victam habebat linguam: & solum mœstus ac conturbatus, amicum fixis adspiciebat oculis, & immoderatum significabat dolorem: Postquam autem vidit Polyuctum mœrore confectum, abiicisse animum, & humi procidere, & esse iam à dolore omninò superatum, cogitur in hanc vocem erumpere:

Valdè vrget
Polyuctus,
vt dolorem
suum Nearchus
indiceret.

O amicissime, inquit, Polyuctè, hoc edictum Imperatoris nobis separationem afferet & disunctionem. Postquam autem hanc vocem sapientissimus audiit Polyuctus, statim conijciens quid sibi vellet, quod dixerat Nearchus: Cogitauit enim, quod amorum in religione dissensio iam examinanda, & acerbiter subitura iudicium, cogit eos à se inuicem disungi: conuertit eum ad diuiniores quandam cogitationem, & reuolvens animo quam viderat visionem, & eam iudicans tempori conuenientem, cœpit repleti gaudio & voluptate: & quemadmodum hæc fuerit visio, communicauit amico, Est aliquid, dicens, ô Nearchè, quod prohibebit nobis hanc fieri separationem.

Vidi enim ego Christum, quem tu adoras, ad me accedentem, hac sordida, qua sum indutus, veste me exuisse, alia verò valdè preciosa (ô quis illius pulchritudinem dixerit & splendorem?) induisse, cuius humerum fibula cōstringebat aurea. Deindè verò mihi quoque equum tradidisse alatum. Atque talis quidem fuit visio, quam vidit diuinus Polyuctus: eius autem nequaquam fuit vanus exitus, sed præclare expressit id, quod erat futurum. mutata quidem illa vestis pulcherrima, mutationem in melius ex eo quod est deterius: nempe, vt ex terrena militia in cœlestem & diuinum militum referretur numerum, per quem erat in chorum martyrum cooptandus. Alatus autem ille equus quid aliud possit significare, quam illius celerem à terra in cœlos ascensum?

Visionem
suam Nearchus
narrat
Polyuctus.

Hæc cum audiisset Nearchus, lætatus est, hilarisq; effectus, ei dixit: Christum cognouisti? Christum, ô Polyuctè, qui verè est Deus? Ille verò ei dicit: Quando autem eum ignorauisti? Num, cum tu de eo diceres, tremor meum subibat animum? aut cum legeres, non eius admirabar sermones? solum enim mihi nomen decrat: alioqui enim eram affectione Christianus, & studebam me Domini Christi mancipare seruitio, multum valere iubens cultus inanes simulacrorum. Quid ergò facimus, ô Nearchè: Cur non apertè ostendimus nostram in Christum confessionem? Cum hæc autem lubenter

Animus Ne
archi verè
Christia
nus,

accepisset Nearchus, dixit, se veluti nudans & aperiens: Mihi, ô Polyucte, non diuitiæ, non gloria, nec omninò dignitas militaris, nec aliquid aliud ex ijs, quæ sunt huius mundi, præfertur vitæ, quæ est in Christo. eam enim solam desidero: alia autem sunt apud me parua & nullius precij. Deindè rursùs diuinus Polyuctus eius animi veluti faciens periculum: Quid verò, inquit, an non concupiscis hanc, quæ adest tibi, dignitatem? Nearchus autem existimans hæc ab eo dici ex animo, & non eius tentandi gratia, Vidéris, inquit, mihi ô Polyucte, ignorare veram in Christo dignitatem, & eam quæ est apud illum gloriam, & quæ nunquàm cessat, beatitudinem. Sic quidem inter se conferebant sermones, & sibi inuicem suam aperiebant sententiam.

Polyuctus
capit bap
tismi.

Egregius autem Polyuctus iucundè & lepidè volens aliquid amico dicere: Tu quidem suspicaberis, inquit, me ignorare eam, quæ est in Christo, gloriam, & quæ est apud illum, beatitudinem. Ego autem, ô Nearchè, video te præcessisse, & imperatoriam, vt scis, & cælestem chlamydem accepisse per reuelationem. Sed tamen volo ex te sciscitari aliquod caput spirituale. Vereor enim, nè, si absque sacramentis & mysterijs accesserim ad Seruatorem, ei videar minimè acceptus, & indignus qui referat in numerum eius militum. Postquàm hæc audiuit Nearchus, statim surgit, & euadit animo acrior & vehementior: & amicun incipit recreare, promptiorique & alacriori animo eum reddere ad Christi fidem, dicens: Nulla, ô amicissime, sit tibi de hac re dubitatio. Scriptum est enim, posse Deum vel ex his lapidibus suscitare filios Abraham. Quod quidem quid est aliud, quàm hoc, posse etiam gentiles ex insperato salutem assequi, & esse milites Christi? Nam omnibus, vt semel dicam, aperta est porta cali: nulli omninò ex omnibus occlusus est salutis aditus. Quamobrem is quoquè qui credit, magnam recipiet mercedem parua illius fidei. Propterea enim ijs quoquè, qui prima & tertia & nona hora accesserunt ad vineam, æqualis merces decernitur. Quamobrem, etiam si ipse tardus accesseris, eadem quæ primi, præmia consequeris. Ad hæc D. Polyuctus tanquàm eius subijisset animū recordatio, Per veritatem, inquit, Nearchè amicissime, audiui aliquando latenter te aliquid eiusmodi legentem ex diuina scriptura, quòd eos, qui vnam horam essent operati, æquali Christus honorasset portione ijs, qui sustinuerunt totū estum diei. Nearchus autem, Multa quoquè, inquit, ô vir egregie, inuenies eiusmodi exempla. Ecce enim, inquit, latro, qui fuit cum Christo crucifixus, cum innumerabilium reus esset criminum, pro modico & breui verbo magnas inuenit remunerationes: & quæ multis emittur sudoribus in paradiso conuersatio, admodum facile ab eo paratur. Nam vel parua fides potest magnos montes transferre.

Matth. 3.

Matth. 20.

Ibidem.

Luc. 23.

Hæc cum diuinus audisset Polyuctus, animo statim in altum extollitur, & vt corpororum & terrenorum omnium planè oblitus, Pacificamur, dicit Nearchò, nos firmius & stabilius esse seruatuos ea, quæ visa fuerint. Ego enim rebus humanis deceterò renunciaui. Quodnam autem de Christo nos oporteat ferre testimonium, planum fecit, quæ id præsciuit, diuina Domini clementia. Ecce enim, ô Nearchè, eam quæ est in calis, pulchritudinem mihi visione apprehendit cogitatio: quam quidem assistere, & Christum video ante oculos, & splendore eius visionis mihi vultus illuminatur. Sed iam tempus est legere impium edictum Imperatorum, & rectè scire, quidnam velit nos facere. Sic dixit: cum quæ id accepisset, perlegit, inter legendum conspuit: & cum id in frustra minuta confregisset, ventis mandauit. Deindè sic conuersus, videt idola quæ portabantur, & à stultis adoranda deducebantur ad aras. Quæ cum iucundissimè & vehementissimè rississet, priùs quidem simulat se prompto & alacri animo ad ea accedere. Deindè illorum singula accipiens, & protinus humi allidens, simul contriuit omnia, & rededit in subtilem puluerem.

Polyuctus
conspuit &
confringit
edictū Im
perat.

His ergò factis, cum eius socer venisset Felix: fuerat enim iam constitutus persecutor ab Imperatoribus: & vidisset quæ fecerat Polyuctus, admodum egrè ferens, Hec, dixit, Felix est priuatus liberis: & qui priùs eram insignis, & suscipiebar propter filios, repentè me affligit filiorum orbitas. Nullus deorum nec hominum potest misereri Polyucti, qui talia est ausus, & nostros deos contriuit. Ad hæc D. Polyuctus, eo quod factum fuerat, veluti magis glorians, tantum aberat vt reformidaret aliquid & extimesceret: Nunc quidem, inquit, ego eos contemnens, re ipsa ostendi quàm sint imbecilli. Quòd si sunt tibi alij, ij quoquè in medium adducantur. Hinc enim scies, quem admo-

admodum nos Christi seruos ea conspuere oporteat. Felix autem cum humana & miserabili quadam affectione de sancto cogitans & loquens, Si velis, inquit, o Polyucte, aliquantisper viuere, donec tuam videas vxorem. Quenam autem adhuc, inquit sanctus, vxoris mihi cura est & filiorum, qui ex rebus humanis nihil omnino curo, cum in solis caelestibus mens versetur, & ijs in quæ non cadit interitus? Tua autem filia, si me quidem sequatur, beata erit propter suum animum & institutum: sin minus, ipsa quoque cum vestris dijs mala male peribit.

Post hæc Felix profundebat lachrymas, vt qui spem omnem abiiecisset. Qua de re dupliciter cæcutiens, nempe & ex ægritudine animi, quæ cum angebat, & ex insania, qua laborabat in simulacra, loquebatur verba digna tantis tenebris & tanta dementia: Hei mihi, dicens, te quoque, o Polyucte, Christi artes fefellere magica? Martyr autem admodum prudenter & fortiter, Non per sacra, inquit, martyrum certamina. Non nego, inquit, me ab illo esse vocatum ad cognitionem veritatis. Ipse enim est, inquit, qui cum suis manibus meam demulisset animam, à tenebris ad lucem, & ab errore deduxit ad veritatem, & dignum censuit, qui essem & nominarer eius miles. Cum autem hæc dicerentur, accedentes sanctorum persecutores, cum martyrem comprehendissent, facrum os eius pulsabant, verè odio habentes confutationem, quæ erat in foribus, & malis auribus non valentes ferre vim veritatis. Præclaro autem Polyucto eæ quidem plagæ nullo modo erant curæ. Videbat enim Christum, qui pro eo erat passus, prope ipsum assistere. Quem cum suum posuisset refugium, nec pro malis habebat ea, quæ ipsum inuadebant: nec scuticam, quæ eius corpus cædebat.

Has ergo plagas, vt dictum est, parum curabat Polyuctus: lucubantur autem aduersus aliam diaboli maligni artem. Nam cum ille ad eum adduxisset focerum & vxorem lachrymantes, & miserabiliter eiulantes, sic conabatur eius animam suis decipere praestigijs, & pro viribus dissoluere eius robur & constantiam. Is autem non ignorans maligni insidias, cum seipsum valde vtiliter conturbasset, animæque fortitudinem & iram excitasset, & quæ ex lachrymis oritur, effoeminatæ mollitiei eam opposuisset, grauitèr admodum & fortiter: O scelerate, inquit, & profanorum mystagoge simulacrorum, cur me insidiosis tuis & vxoris lachrymis studeas abducere à confessione in Christum? Cur autem desles Polyuctum, cum teipsum multo magis deslere & lugere oporteat, propter eam quod cum principibus, qui sunt ad tempus, seruièris, igni sis æterno tradendus? Et hæc quidem dixit focero Felici. Postquam autem vidit vxorem quoque suam Paulinam miserabiliter lachrymantem, & dicentem, Quid tibi accidit, o Polyucte? Quomodo autem fraude es inductus, vt duodecim deos nostros confringeres? Eam suauiter irridens sanctus, Si solus, inquit, ego duodecim deos tuos vici & contriui: ecce decurum es omnino egena. Adestum ergo, inquit, Paulina, & faciam vt verum Deum cognoscas, quem ipsa stude diligenter adorare, & hæc breui vita æternam commutare. Cum hæc sic dicerentur, & multi infideles per ipsum ad fidem in Christum conuerterentur, & omnes persecutores simul congregarentur, & partim quidem promissis, partim verò etiam minis sanctum studerent in contrariam traducere sententiam: quoniam nulla via & ratione id effici poterat, nec eius rei vlla erat spes reliqua, fertur in eum sententia, vt ense statim mortem subeat.

Cum autem ei iam res fuisset aperta, erat videre Polyuctum nihil moestum, nihil triste, nihil omnino, quod esset effoeminati & pusilli animi, aut dicentem, aut pati præ se ferentem: quod quidem accidisset alicui alij, qui ab hac iucunda luce & vita separaretur. Immo verò tanquam ex tenebris & afflictione ad gloriã transiret & delicias, magnam ostendebat lætitiã & animi alacritatem, vt qui iam frui inciperet ea, quæ est illic, beatitudine. Nam ijs quoque, qui aderant, affirmabat se quendam accedentem videre adolescentem, & secum eloquentem, & omnibus modis efficientem, vt obliuisceretur omnium terrenorum. Sed quis, o diuine Polyucte, hoc vel tuum solum laudandum assumens, te dignam possit laudem contexere? Nam cum iam esses consummandus, & per sacrum sanguinem, diuinum baptismum & in Christo signaculum accepturus: o generosam animam, o mentem firmam & stabilem, & à mendacio alienam: nec sic amicitia Nearchi es oblitus, sed eum adspiciens, Vale, inquis, Nearchi, & paucorum conuentorum recordare. Hanc cum tu vir fortis vocem, tanquam vltimum aliquod donum, amico reliquisses, ad ensẽ processisti, & per eum illatam mortem prompto & alacri animo subijisti.

Admirabilis animi fortitudo.

Os S. Polyucti verberatur.

Diabolus ei insidias tendit per vxoris lachrymas.

Cæditur gladio.

Cum sic autem fuisset consummatus Polyuctus, preciosum quidem eius corpus, qui ex fratribus erant studiosiores, deposuerunt in Melitene ciuitate Armeniæ, æternam hereditatem sic sibi acquirentes. Fuit autem dies quartus, qui vidit finem Polyucti & corporis depositionem. Inseruij autem hinc quoque Nearchus, qui accepto sanguine martyris, cum eum in nitido imposuisset linteo, portauit in ciuitate Cananæotarum, donans eis arma salutis, & verè beatam hereditatem.

Hæc gesta sunt tempore Decij & Valeriani in prima Orientis persecutione. Nam fuit quidem primò martyr Hierosolymis sacratissimus Stephanus, secundò autem Philoromus in Alexandria ciuitate Aegypti, & tertio D. Polyuctus in Melitine Armeniæ 4. Idus Ianuarij. Is sæpè se magnam curam agere Christianorum, etiam post mortem, non leuiter & obscure, sed apertè & euidenter ostendit. Quidni enim faceret, qui talis erat, & genus illinc ducebat, & eiusdem fuerat sodalitatibus nobilium, inquam, & illustrium ex fide in Christum: qui sequebantur quidem Marcum Imperatorem, bellum gerentem aduersus Barbaros, aquæ autem penuria laborabat Romanorum exercitus, tristisq; erat Imperator, cum hostes quidem valdè inualescerent, sitis autem inter cætera nostros vexaret. Ij autem Christi fortes milites, qui eandem implebant legionem, quam hic venerandus martyr, cum se separassent, & procul ab exercitu remouissent, manus quidem pias ad Deum tollunt, quam, quæ ab eis honorabatur, fidem acerrimè proferentes. Rogant autem Dei miserationes, vt eos benignis oculis adspicerent, & hanc soluerent necessitatem, quæ opprimebat multitudinem. Cum illi sic orassent, suis non sunt fraudati precibus. Nondum enim preceationibus finem imposuerant, & densa nubes cælum subiens, aërem quidem impleuit tonitru: fulgura autem elisa micabant, & multa erupit pluuiæ, adeo vt dum sic ferrentur fulmina & imbres, recreati quidem sint Christiani, plurimi autem barbari interiërint, & ex eo sit legio nuncupata Alij vertüt, *κατανοήσασθαι*, id est, Fulminū iaculatrix, hucusq; cognita ex hac magni miraculi effectione, ad gloriam Patris & Filij & Spiritus sancti, vnus & consubstantialis diuinitatis: Cui conuenit omnis gloria, honor & adoratio, nunc & in secula seculorum, Amen.

VITA SANCTORVM IULIANI MARTYRIS CVM RELIQVIS, AC BASILISSAE VIR- ginis, ex Simeone Metaphraste.

9. IANUAR.



Matth. 17.

Sanctorum martyrum Iuliani, Basilissæ, & reliquorum certamina hæc sunt, quæ pro religione perpeffi, sempiternum post suum hinc excessum, nobis hoc beneficium reliquerunt: sua enim facta, & quæ ipsi pro Christo perpeffi sunt, ad eos, qui postea certare vellent, certissimum exemplum transmiserunt. Itaque errantibus viam monstrarunt, & cæcorum oculi, infirmorum fides, omnium denique hortatores fuerunt, qui suarum virtutum specimen ad alios transmiserunt, & splendore sancti Spiritus homines illustrarunt. Ex hoc iustitiæ thesauro nemo est, qui haurire non possit, vel errare queat, nisi qui velit perfidiam retinere. Vos autem, qui hæc auditis & legitis, nobiscum vnà credite, omnia possibilia esse credenti, ob idque sine aliqua hæsitatione bonam hanc hereditatem, quam nobis Martyres imitandam reliquerunt, accuratè & diligenter persequamur. Peto igitur à vobis, qui hæc lecturi estis, vt attentis animis audiatis, quàm gloriosum sit terrena hæc derelinquere, quò per angustam sanctorum hominum viam contendentes, illorum institutionem assequi possimus. Illud igitur, vt dixi, vos rogatos velim, vt cum eorum facta legitis, vera esse credatis. Nam beati quidem sunt qui viderunt, & crediderunt: sed longè beatiores, qui non viderunt, & crediderunt. Nos, qui nostris oculis vidimus, Martyrum facta conscribimus: quamobrem exiguam beatitudinis partem nobis fore credimus. Vobis verò necessariò maior quædam gloria futura est, qui auditis, & creditis, Deum in sanctis suis perfectissima quæque opera implere posse. Huius igitur sanctissimi martyris Iuliani certamen, quod ille perpeffus est, in medium afferam: neq; silentio

Ioan. 20.

En se vidit

se aiut mar

tyrügsta.